



ת"פ (רמלה) 5932-12-23 - מדינת ישראל נ' מסאעדה דרדוק

ת"פ (רמלה) 5932-12-23 - מדינת ישראל נ' מסאעדה דרדוק שלום רמלה

ת"פ (רמלה) 5932-12-23

מדינת ישראל

נגד

מסאעדה דרדוק

ע"י ב"כ עו"ד אלנבאליסי

בית משפט השלום ברמלה

[20.04.2025]

כבוד השופטת רבקה גלט

גזר דין

הנאשמת, כבת 23, נותנת את הדין בגין פרשת התפרצויות לבתי מגורים, בהן נטלה חלק כמבצעת בצוותא ושותפה לקשר לפשע, תוך שהסיעה את שותפיה לעבירות שלא כדין, בהיותם תושבי האזור. העבירות בוצעו בתקופה בה נתונה מדינת ישראל במלחמת "חרבות ברזל".

בסך הכל, הורשעה הנאשמת על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ב-6 עבירות של הסעת תושב האזור השווה שלא כדין, לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952; 3 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); 2 עבירות התפרצות למגורים בצוותא לפי סעיף 406(ב) לחוק; סיוע להתפרצות למגורים בצוותא, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 29(א) לחוק; 2 עבירות של גניבה בצוותא לפי סעיף 384 לחוק; סיוע לגניבה בצוותא, לפי סעיף 384 וסעיף 29(א) לחוק; 2 עבירות של היזק לרכוש במזיד בצוותא, לפי סעיף 452 וסעיף 29(א) לחוק; החזקת מכשיר פריצה בצוותא, לפי סעיף 409 וסעיף 29(א) לחוק.

העבירות

על פי תיאור העובדות, עובר למועדים הרלוונטיים לכתב האישום קשרה הנאשמת קשר לפשע עם שניים אחרים אותם הכירה מקודם, מחמד קאדי ואימד דאר מוסא, שהם תושבי האזור שלא החזיקו היתרי כניסה לישראל (להלן: תושבי האזור), וזאת על מנת לבצע עבירות רכוש. כחלק מהקשר ולשם קידומו, תיאמה הנאשמת עם השניים מועדים בהם תגיע אל שטחי האזור באחד מכלי הרכב שבהחזקתה, תכניס אותם אל שטחי מדינת ישראל, ותסיע אותם למיקומי הזירות הרלוונטיים, על מנת לבצע עבירות רכוש. בהמשך למתואר, התפרצו תושבי האזור לזירות הרלוונטיות ולאחר מכן הגיעה הנאשמת באחד מכלי רכבה למיקום שנקבע מבעוד מועד, במטרה להחזירם לשטחי האזור, כשבאמתחתם הרכוש הגנוב.



על פי עובדות האישום הראשון, ביום 24.11.23 בשעה 16:40 או בסמוך לכך, הגיעה הנאשמת ברכבה לשטחי האזור ופגשה בתושבי האזור, שעלו לרכבה כשהם מצוידים בלום, והסיעה אותם לביתו של המתלון במשמר דוד. כשהגיעו, ירדו השניים מרכבה, והיא נסעה מהמקום. באותן הנסיבות, בשעה 19:03 או בסמוך לכך, נכנסו השניים לחצר בית המתלון, הסיטו את מצלמות האבטחה, פירקו כנף רשת קבועה בחלון הסלון תוך שפתחו את שמשת החלון בכוח באמצעות הלום, נכנסו לבית וגנבו רכוש בשווי 20,000 ₪ כדלהלן: 3 מחשבים ניידים; ארנק; טלפון סלולרי מסוג "POCO"; כסף מזומן בסכום \$100, 100 יורו, 980 באט, 25 ליש"ט, 7 יואן סיני, 1,000 ₪; תיק גב ירוק של חברת אדידס; תכשיטים- עגילי פנינה, שרשראות חוליות, עגילי חישוק, עגילי זהב, צמיד מרוקאי, צמידי חרוזים שחורים ואפורים, שרשרת עם צדף. בגין מעשים אלה, הורשעה הנאשמת בעבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות למגורים בצוותא, החזקת מכשיר פריצה בצוותא, גניבה בצוותא, הסעת תושב האזור השוהה שלא כדין, והיזק לרכוש במזיד בצוותא.

על פי עובדות האישום השני, באותו יום בשעה 19:12 או בסמוך לכך, נכנסו תושבי האזור לחצר ביתה של המתלוננת במשמר דוד, טיפסו אל אדנית בקומה השנייה דרך החומה המקיפה את הבית, הרימו את תריס גלילת חלון המקלחת, פתחו את שמשת החלון ונכנסו אל הבית. השניים גנבו ממקומות שונים בבית רכוש בשווי 18,000 ₪ כדלהלן: צמיד זהב לבן חוליות; טבעת זהב לבן משובצת יהלומים קטנים; טבעת חצי זהב לבן חצי זהב צהוב; בקבוקי בושם שונים; פנס; לדרמן; מכונת גילוח; מספר טבעות קטנות ועוד. עובר לשעה 20:00, בהתאם לשיטה, הגיעה הנאשמת ברכבה למקום אשר תואם מראש עם השניים, ואספה אותם חזרה לשטחי האזור כשבאמתחתם הרכוש שגנבו משני הבתים במשמר דוד. באותן הנסיבות, נעצרו שלושתם במחסום יזום הסמוך למחסום מכבים, על ידי כוחות משטרה. בגין מעשים אלה, הורשעה בעבירות של קשירת קשר לפשע, סיוע להתפרצות למגורים בצוותא, סיוע לגניבה בצוותא, והסעת תושב האזור השוהה שלא כדין.

על פי עובדות האישום השלישי, בתאריך 19.11.23, בסמוך לשעה 17:24, בהתאם לשיטה, הגיעה הנאשמת ברכבה לשטחי האזור, פגשה בתושבי האזור והסיעה אותם למושב מצליח. כשהגיעו למושב, ירדו השניים מהרכב והנאשמת נסעה מהמקום. בגין מעשים אלה, הורשעה בעבירה של הסעת תושב האזור השוהה שלא כדין. על פי עובדות האישום הרביעי, בהמשך למתואר באישום השלישי, באותו היום, לאחר השעה 20:54 או בסמוך לכך, הגיעו תושבי האזור בדרך שאינה ידועה במדויק, למושב יד רמב"ם. אז, לאחר השעה 23:14 ובהתאם לשיטה, הגיעה הנאשמת ברכבה למקום המתואם עמם מראש, ואספה אותם בחזרה לשטחי האזור. בגין מעשים אלה, הורשעה בעבירה של הסעת תושב האזור השוהה שלא כדין.

על פי עובדות האישום החמישי, ביום 10.11.23, בשעה שאינה ידועה במדויק, הגיעה הנאשמת ברכבה לשטחי האזור, פגשה בתושבי האזור והסיעה אותם לשטחי ישראל. בשעה 17:50 או בסמוך לכך, הגיעו השלושה לבית המתלון בכפר חב"ד, ותושבי האזור ירדו מן הרכב, בעוד הנאשמת נסעה מהמקום. בסמוך לשעה 19:20, התפרצו תושבי האזור לביתו של המתלון במקום, על ידי הרמת תריס גלילה אשר חסם גישה לדלת הבית, שברו מנעול ונכנסו לבית, תוך גרימת נזק בשווי 1,500 ₪. באותן הנסיבות, גנבו ממקומות שונים בבית רכוש בשווי 190,500 ₪ כדלהלן: זוג מדי ב' צבאיים; 4 אייפונים; טלפון סלולרי נוסף; אייפד; תכשיטים ושעוני יד ביניהם שעון מסוג "Cartier" ושני שעונים מסוג "Movado"; 3,000 ₪ במזומן; ארנקים; תיקים; כרטיסי אשראי; מזומן; רישיונות נהיגה ותעודות נוספות. בגין מעשים אלה, הורשעה הנאשמת בעבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות למגורים בצוותא, גניבה בצוותא, היזק לרכוש במזיד בצוותא, והסעת תושב האזור השוהה שלא כדין.

על פי עובדות האישום השישי, בהמשך למתואר באישום החמישי, באותו היום, בשעה 19:43 או במועד סמוך, ולאחר תיאום עם תושבי האזור, הגיעה הנאשמת ברכבה לחניון "הנתיב המהיר" הסמוך לכפר חב"ד והסיעה את השניים ששהו בישראל שלא כדין.



בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, אך הנאשמת שוחררה בתנאים שכללו מעצר באיזוק אלקטרוני, וזאת ביום 17.1.24.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טענה בעניין חומרת העבירות, אשר בוצעו בעיצומה של תקופת מלחמת "חרבות ברזל", בעת שהיו תושבי מדינת ישראל שרויים בחרדה רבה, והמצב הביטחוני היה קשה. נטען כי נסיבות מעשי הנאשמת חמורות במיוחד, שכן ביצעה 6 הסעות של שני תושבי האזור הלך וחזור, במועדים שונים ומתוכננים מראש, תוך לקיחת חלק פעיל במסכת עבריינית אשר כל מטרתה היא פריצה לבתי תושבים במדינת ישראל, במטרה לגנוב רכוש בשווי כולל של כ-228,500 ₪. עוד הדגישה את חלקה הפעיל של הנאשמת ותרומתה לפעילות העבריינית. נטען כי מלבד סכומי כסף גבוהים ורכוש בשווי כולל של מאות אלפי שקלים, נגנבו מבתי התושבים גם תעודות זהות ישראליות, רישיונות נהיגה, ואף מדי ב' של צה"ל, ובכך יצרה הנאשמת סיכון ביטחוני ברור. משנה חומרה מוצאת המאשימה בכך שהנאשמת ניצלה את מעמדה כאזרחית ישראלית, על מנת לסייע למכירה, תושבי האזור, באופן המלמד על היעדר מורא הדין ועל מסוכנות. ב"כ המאשימה טענה כי המקרה בולט בחומרתו וקשה למצוא מקרים דומים. עוד נטען כי אמנם אין לנאשמת הרשעות פליליות קודמו, אך לחובתה הרשעות תעבורתיות רבות. לדעת המאשימה, יש לקבוע מתחם כולל לפרשה, שהיוותה מסכת עבריינית מאורגנת אחת, אשר ינוע בין 48 ל-72 חודשי מאסר, ולהטיל על הנאשמת 52 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס בסך 15,000 ₪, פיצוי בסך 7,000 ₪ לכל נפגע עבירה, פסילת רישיון הנהיגה, וחילוט רכב הפולקסווגן אשר שימש את הנאשמת בחלק מהאירועים. בסיום דבריה טענה ב"כ המאשימה כי אין כל מקום לשיקולי שיקום, היות שהנאשמת לא עברה שום טיפול מאז נעצרה. מטעם המאשימה הוגשה אסופת פסיקה. אמה של הנאשמת הובאה לעדות להגנתה לעונש. בדבריה, תיארה את בתה כמי שבעבר למדה אדריכלות, עבדה במעון ילדים, והתנהלה בצורה נורמטיבית. לטענתה, חייה של הנאשמת קיבלו תפנית שלילית בעקבות תאונת דרכים בה נפגעה, וטיפול תרופתי שניתן לה וגרר התמכרות שהביאה לשינוי בהתנהגותה. לדברי האם, מאז לא הצליחה הנאשמת להשתקם, ואף היו אירועי אלימות ושבירת חפצים בבית. עוד תיארה האם כי בעקבות מצב הנאשמת, פנתה למאמנת אישית, המטפלת בנאשמת ולדבריה הביאה לשיפור במצבה.

ב"כ הנאשמת טען כי לצד חומרת העבירות שאינה מבוטלת, יש לייחס משקל נכבד לקולא, לכך שהנאשמת לא השתתפה בפועל במעשי ההתפרצות ועיקר תפקידה היה בהסעת תושבי האזור. בנוסף, הדגיש כי הודתה וחסכה זמן שיפוטי יקר, נטלה אחריות על מעשיה, והיתה בפיקוח מעצרים בשירות המבחן. נטען כי היו לנאשמת סיכויי שיקום גבוהים שכן מדובר במשפחה נורמטיבית, אך בית המשפט מנע ממנה קבלת תסקיר. עוד הפנה ב"כ הנאשמת לתנאי הכליאה הקשים של נשים בישראל, המצדיקים התחשבות. נטען כי בנוגע לעבירות הסעת תושבי האזור כשלעצמן, ניתן להסתפק גם כיום בענישה של עבודות שירות, כך שאין הצדקה לעתירת המאשימה למאסר כה ארוך. ב"כ הנאשמת הפנה לעונש שהוטל על שותפיה של הנאשמת, וביקש לנהוג על פי עקרון האחידות בענישה. ואולם, בסופו של דבר עתר לקביעת מתחם ענישה אחד לכלל האישומים, אשר ינוע בין 12 ל-24 חודשים, והטלת עונש שיחרוג לקולא משיקולי שיקום.

הנאשמת בדברה האחרון הביעה את התנצלותה על המעשים, ואמרה כי היא מודעת לחומרתם, ומבקשת סליחה. עוד הוסיפה כי המעצר היה קשה עבורה ועד עכשיו יש לה פחד משהייה בחדר סגור.



מתחם העונש ההולם

מדיניות הענישה בעבירות התפרצות יחד עם תושבי האזור

כבר נכתב רבות אודות חומרתה היתרה של עבירת ההתפרצות לבית מגורים, אשר מעבר לפגיעה ברכושו של הפרט, יש בה כדי לפגוע בתחושת הביטחון האישי של אדם בביתו - מבצרו. מבלי להאריך יתר על המידה, אזכיר כי פעמים רבות נקבע שמתחם העונש ההולם בגין עבירת ההתפרצות לבית מגורים נע בין 12-24 חודשי מאסר (ע"פ 7453/08 מד"י נ' אאוזנה (31.12.08); רע"פ 3565/20 לביא נ' מד"י (14.6.20); רע"פ 3058/18 רחמילוב נ' מד"י (23.4.18); רע"פ 689/20 גבאי נ' מד"י (28.1.20); רע"פ 4789/22 פלוני נ' מד"י (20.7.22)). לאחרונה ממש, ניתן פסק דין של בית המשפט העליון ברע"פ 38835-01-25 בלביסי נ' מד"י (11.2.25), בעניינו של מי שהורשע בגין שני אירועים של הסגת גבול וכניסה לבית מגורים, בכך שחדר לשתי דירות אך משנתגלה על ידי הבעלים, מיד נמלט דרך המרפסת מבלי שגרם כל נזק. נקבע כי המתחם שנקבע לשני המקרים בבית המשפט קמא, בין 9 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר, היה ראוי ונכון. על אותו נאשם הוטלו 9 חודשי מאסר למרות עברו הפלילי, וזאת בשל נסיבות חיים קשות. כשבוצעו עבירות התפרצות תוך כדי שהייה שלא כדין בישראל, נקבעו מתחמי ענישה מחמירים יותר, ובעניין זה די אם אפנה לדוגמא מייצגת ברע"פ 4121/23 שוויקה נ' מד"י (7.6.23), שם הוטלו על הנאשם 5.5 שנות מאסר, בגין 4 התפרצויות לבתי מגורים בתוך תקופה קצרה, תוך שהייה שלא כדין בישראל. מקרים בהם בוצעו עבירות של התפרצות למקום מגורים תוך הסעת תושבי האזור שהיו שותפים לעבירה, נדונו בפסיקה קודם לפרוץ מלחמת חרבות ברזל, ונקבע כי קשירת הקשר ועבירת ההסעה, יש בהם כדי להוות נסיבה מחמירה. כך, ברע"פ 2554/20 עביד נ' מד"י (27.4.20), נדון עניינו של מי שהורשע בעבירות של התפרצות לבית מגורים יחד עם 3 תושבי האזור אותם הסיע שלא כדין למקום ההתפרצות. בבית המשפט קמא הוטל עליו עונש של 14 חודשי מאסר, ונדחתה המלצת שירות המבחן להסתפק בעבודות שירות. בית המשפט העליון אישר את המתחם שנקבע, בין 12 ל-22 חודשי מאסר, התחשב בקיומו של עבר פלילי ישן, ודחה את הערעור על חומרת העונש. עונש מכביד במידה דומה, הוטל גם ברע"פ 5990/21 עינאתי נ' מד"י (6.9.21), שם בוצעה עבירת התפרצות בשילוב עם הסעת תושבי האזור למקום, וכן ניתן לראות: עפ"ג (מרכז) 57513-07-15 זצני נ' מד"י (24.5.16); עפ"ג (ת"א) 17410-10-16 אזולאי נ' מד"י (9.1.17); עפ"ג (חי') 67510-12-15 חסאן נ' מד"י (25.2.16); עפ"ג (י-ם) 53376-02-13 טוויל נ' מד"י (3.7.13); ע"פ 38973-05-16 רחמיני נ' מד"י (19.7.16)). לצד זה, במקרים מסוימים ננקטה ענישה מקילה יותר, למשל בעפ"ג (חי') 26760-12.21 מחמיד נ' מד"י (10.3.22), שם הסתפק בית המשפט בהטלת 8 חודשי מאסר והפעלת 5 חודשי מאסר על תנאי. מדיניות הענישה בעבירות הסעה שלא כדין בתקופת המלחמה



אין צורך להאריך בעניין האינטרסים המוגנים בחוק הכניסה לישראל, שנועדו לשמור על ביטחון המדינה וזכותה לפקח על הבאים בשעריה (רע"פ 1195/22 אשחאדאת נ' מד"י (27.12.22)). עקרונות אלה יפים לימות השגרה, וחשיבותם כפולה ומכופלת מאז יום 7.10.23, כשמצויה המדינה בתקופת מלחמה.

עוד בשנת 2017 קבע בית המשפט העליון כי עונש של 8 חודשי מאסר, אינו חורג ממתחם הענישה ההולם, בגין מצבור העבירות שכלל שני אירועי הסעת תושב האזור, ניסיון נוסף להסעה, הסעה בשכר, והפרעה לשוט (רע"פ 323/17 יאסין נ' מד"י (11.1.17)). באופן דומה, אושר עונש מחמיר שהוטל על תושב האזור, אשר נכנס לישראל שלא כדין, והסיע אחר שאף הוא שהה שלא כדין, ללא רישיון נהיגה, ותוך התחזות לאחר. באותו עניין, נקבע בבית המשפט קמא כי המתחם ההולם נע בין 6 ל-15 חודשי מאסר, והוטלו 8 חודשי מאסר. הערעורים לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו, ונקבע כי המתחם מאזן כראוי בין השיקולים (רע"פ 6852/19 פלוני נ' מד"י (29.10.19)). מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", חלה החמרה בענישה בגין עבירות הסעה, העסקה והלנת שב"ח שבוצעו בתקופת המלחמה, ונגזרו עונשי מאסר משמעותיים (ת"פ 17349-01-24 מד"י נ' מרזוק (26.2.24); ת"פ 21773-11-23 מד"י נ' כבהא (26.5.24); ת"פ 37379-03-24 מד"י נ' אל ג'ראד (15.5.24); ת"פ 52833-10-23 מד"י נ' הואשלה (20.3.24); ת"פ 50824-04-24 מד"י נ' סבור (7.7.24); ת"פ 2084-11-23 מד"י נ' אלגלאוי (8.9.24); ת"פ 69911-01-24 מד"י נ' כנעני (10.9.24); ת"פ 29142-02-24 מד"י נ' גבארה (3.7.24)).

ביחוד הוחמרה הענישה לגבי עבירות שבוצעו לאחר כניסתו לתוקף של תיקון 38 לחוק הכניסה לישראל, אשר נכנס לתוקפו ביום 8.4.24. אמנם, העבירות שלפני בוצעו קודם למועד זה, אך ברור כי הרציונלים העומדים בבסיס התיקון הם בעלי רלוונטיות. בעפ"ג 64502-06-24 סלאמה נ' מד"י (15.7.24) שעסק בעבירות שבוצעו בחלקן לאחר כניסת התיקון לתוקף, התייחס בית המשפט המחוזי לחומרת הנסיבות של ביצוע עבירות לפי חוק הכניסה, במהלך תקופת המלחמה. באותו עניין, הוטלו על הנאשם 10 חודשי מאסר, בגין שתי תקופות בהן העסיק שב"ח במאפייה, האחת - במשך כ-3 חודשים, והשנייה במשך יום אחד. לנאשם לא היה כל עבר פלילי, והוא ערער על חומרת העונש, אך בית המשפט המחוזי קבע כי המתחם שנקבע בין 9 ל-24 חודשי מאסר, הולם את העבירה בנסיבותיה, והוסיף דברים שכוחם יפה לענייננו, בהתאמות הנדרשות:



ראשית, מדובר בתקופת העסקה ארוכה באופן יחסי; שנית, תקופת העסקה התרחשה לאחר פרוץ מלחמת חרבות ברזל. אף לפני כן התקיים מימד ברור של חומרה בהעסקת שב"ח ללא היתר, אך לאחר פרוץ המלחמה דגשים אלה התחדדו - מי שמעסיק שב"ח מעמיד את כלל הציבור בסכנה, הן זו הנשקפת מהשב"ח הקונקרטי, אך גם בכך שהוא מעודד שבחי"ם נוספים להיכנס לתחומי המדינה. נכונים הדברים שצינו בהקשר זה על ידי בית המשפט קמא בצינו כי: "מובן שיש להניח לטובת הנאשם שלא ביקש לפגוע בביטחון המדינה ואולם מי אשר מעסיק שוהה בלתי חוקי מעמיד את הציבור בפני סיכון, שכן אין ביכולתו לדעת מה כוונתו של השוהה הזר ומה עלול הוא לעשות במהלך התקופה"; שלישית, גזר הדין יישם באופן נכון את תיקון מס' 38 לחוק הכניסה לישראל. התיקון אמנם נכנס לתוקף רק ביום 8.4.24 ולכן הוא חל כפשוטו רק לגבי התקופה השניה שארכה יומיים בלבד, אך יש לזכור כי תיקון זה רק מביא לידי ביטוי את הצורך - עליו חזרה הפסיקה מזה זמן - לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי אלו שמעסיקים שבחי"ם. גם ללא תיקון החוק היה אמור כל בר דעת, והדברים נכונים שבעתיים לאחר פרוץ המלחמה, כי מי שמעסיק שב"ח מסכן לא רק את כלל הציבור אלא גם את חירותו שלו, במובן זה שהוא עשוי להישלח אל מאחורי סורג ובריח; רביעית ובהמשך ישיר לאמור לעיל, גזר הדין מביא לידי ביטוי את הצורך בענישה מרתיעה, הן פרטנית והן כללית. בענייננו, שם המערער - כך עולה - את השיקולים הכלכליים בראש מעייניו ולכן קיימת חשיבות מוגברת בענישה מרתיעה, לא רק כלפי המערער אלא גם על דומיו. בית המשפט קמא הרחיב גם בנוגע לענישת המינימום (שגם היא חלק מתיקון 38 לעיל), אך לטעמנו די בדברים לעיל כדי להבהיר כי אין מקום להתערבות בעונש. שתי הערות טרם סיום -

הראשונה היא שנתנו דעתנו לנתוניו של המערער, לכך כי הוא נעדר עבר, לגילו, להודאתו במיוחס לו וליתר הנתונים שהובאו אודותיו. אין בנתונים אלה כדי להביא לקבלת הערעור ויש להניח כי אלמלא נתונים אלה, היה העונש שנגזר חמור יותר;

הערטנו השניה חשובה לא פחות, ומופנית אל ציבור המעסיקים, המלינים והמסיעים. עונשו של המערער ייתכן ומהווה החמרה מסוימת מרמת הענישה שנהגה טרם המלחמה. עם זאת - וזה הדבר החשוב - בית המשפט קמא החמיר בעונש במקרה דנן באופן מדוד. במילים אחרות, לא מן הנמנע כי הענישה במקרים הבאים, קלים, ומאליו יוצא שגם חמורים יותר מענייננו, תלך ותהיה מחמירה וקשה יותר. משכך, גזר דינו של בית המשפט קמא במקרה דנן יהווה רק בסיס לענישה עתידית ולא בהכרח אמת מידה שיש להשתוות אליה.

יש לציין כי בעקבות התיקון, נוהגת מדיניות ענישה מחמירה במיוחד (למשל: ת"פ 31326-08-24 מד"י נ' חפאג'ה (29.10.24); ת"פ 43617-05-24 מד"י נ' קימרי (1.10.24); ת"פ 11706-06-24 מד"י נ' אלשוואכי (16.7.24); ת"פ 12196-06-24 מד"י נ' גרבי (29.10.24); ת"פ 44970-06-24 מד"י נ' בדר (24.11.24); עפ"ג (באר שבע) 46097-10-24 אלגלאווי נ' מ"י (27.11.24); ת"פ 37180-08-24 מ"י נ' גומסי (10.12.24); ת"פ 44386-06-24 מ"י נ' בדאווי (23.9.24); ת"פ 8840-06-24 מ"י נ' קבהא (29.10.24); ת"פ 45761-05-24 מ"י נ' יוספין (14.1.25); ת"פ 20781-11-24 מד"י נ' רובינצ'יק (לא פורסם)). ואולם כאמור, בענייננו יש לזכור כי העבירות בוצעו קודם לתיקון 38.

נסיבות העבירות דנן

מעשי הנאשמת הם בעלי חומרה מיוחדת. המדובר במי שפעלה כמבצעת בצוותא של 2 עבירות התפרצות לדירות וסיוע להתפרצות, במסגרת קשר לפשע, כשתפקידה היה להסיע את שותפיה ולהובילם הלך וחזור לבתים אליהם התפרצו. זאת עשתה בודעין, באופן שיטתי, ובתקופה בה מצויה מדינת ישראל במצב מלחמה. המעשים מלמדים על העדר גבולות, ותעוזה רבה מאד.

יש לשים לב לכך שבשונה ממקרים אחרים בהם דובר במספר עבירות הסעה שלא כדין, עניינה של הנאשמת מתייחד בחומרתו, בכך שהסיעה את אותם תושבי האזור פעם אחר פעם, ממקום מגוריהם באזור לתוככי המדינה, ובחזרה, לאחר היכרות מוקדמת. על פי הנסיבות, ברור הוא כי לא פעלה מתוך היסח דעת, או אי ידיעה אודות היותם תושבי האזור, אלא בודעין.



בחישוב כולל, הסיעה הנאשמת שלא כדין את שותפיה בשישה מועדים, אשר בשלושה מתוכם בוצעו התפרצויות (על פי כתב האישום המקורי, מדובר היה בשישה מקרי התפרצות אך משיקולים ראייתיים תוקן כתב האישום). היא עצמה היתה שותפה לעבירות בשניים מבין המקרים, ואילו בשלישי הורשעה כמסייעת בלבד. ההתפרצויות אופיינו בגניבת רכוש רב ובעל ערך כספי גבוה.

בצדק הפנתה המאשימה לסיכון הרב שגרמה הנאשמת לשלום הציבור, הן בביצוע עבירות הפוגעות ברכוש הפרט, הן ביצירת הפוטנציאל להסלמת ההתרחשויות ככל שהיה הבעלים נזעק למקום, והן בכך שנגנבו בין היתר פריטים העלולים ליצור סיכון ביטחוני, כגון: מדי צה"ל, מסמכים ותעודות ישראלים. כל זאת, בתקופת מלחמה, אם כי קודם לתיקון 38. אני מוצאת כי מדובר בפרשה ייחודית וחמורה, ואמנם התקשיתי למצוא במאגרי הפסיקה מקרים דומים. לקולא אתחשב בכך שהרכוש שנגנב במקרה נושא האישום הראשון, נתפס בכף והושב לבעליו. כמו כן, לא ידוע לבית המשפט מה היה חלקה של הנאשמת ברכוש שנגנב, והאם קיבלה תמורה כלשהי.

ב"כ הצדדים טענו כל אחד בתורו כי יש לראות את מכלול כתב האישום כפרשה אחת, ולקבוע מתחם כולל. לאחר ששקלתי בדבר, ולמרות שעל פי מבחן זהות הניזוקים ייתכן שהיה מקום לראות כל אישום כאירוע לעצמו, אך בדרכם של ב"כ הצדדים. זאת, לאור סמיכות הזמנים בין המקרים המתוארים, ובשל ההתנהלות השיטתית, אשר יש בהם כדי לענות על תנאי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מד"י (29.10.14)). עם זאת, ברור כי המתחם שייקבע צריך להלום את ריבוי העבירות והמקרים.

עניין חשוב שיש לקחת בחשבון הוא גזר הדין שניתן בעניינם של שותפיה של הנאשמת בהליך המקביל, וזאת לאור עיקרון האחידות בענישה. עולה כי בעניינם תוקן כתב האישום באופן מקביל לתיקונים שבוצעו בעניינה של הנאשמת, כך שהם הורשעו בשלושה אישומים של מעשי התפרצות וגניבה, במסגרת קשר לפשע ותוך שהייה שלא כדין בישראל. בית המשפט התייחס לעבירות בחומרה וקבע כי המתחם ההולם למכלול הפרשה בעניינם, נע בין 36 ל-60 חודשי מאסר. על הנאשם 1 שהיה צעיר כבן 25 ללא כל עבר פלילי, הוטלו 36 חודשי מאסר, ואילו על הנאשם 2 שהיה כבן 32 ובעל עבר פלילי, הוטלו 45 חודשי מאסר. ערעורם על חומרת העונש נדחה (עפ"ג 25004-10-24 קאדי ואח' נ' מד"י (לא פורסם)). לצורך קביעת המתחם בענייננו, אקח בחשבון מחד, את העובדה שבשונה מן הנאשמים בהליך המקביל, הורשעה הנאשמת בשני אירועי התפרצות בלבד, בעוד שלגבי המקרה השלישי, חלקה התמצה בסיוע. מאידך, אביא בחשבון לחומרא את 6 עבירות ההסעה שלפניי, שהן מרובות וחמורות מעבירות השהייה בהן הורשעו השניים בהליך המקביל.

לאחר בחינת מכלול הנסיבות, ובשים לב לצורך באחידות הענישה, אני קובעת כי המתחם ההולם לכלל הפרשה נע בין 40 ל-64 חודשי מאסר.



העונש המתאים לנאשמת

הנאשמת צעירה ביותר, ואין לה הרשעות קודמות. עם זאת, על פי הגיליון הפלילי צברה הרשעות שונות בעבירות תנועה, ואף הוטלה עליה פסילה למשך מספר חודשים.

אני נכונה להתחשב בטלטלה העוברת על הנאשמת, על פי עדות אמה, אשר בקע ממנה כאבה הרב על מעשי בתה. לפי דבריה, הנאשמת צמחה בסביבה נורמטיבית, והיתה סטודנטית, עד שחלה אצלה התדרדרות פתאומית ולא מוכרת, בעקבות טיפול תרופתי שקיבלה עקב פציעה בתאונת דרכים. ואולם, לא הוצגו ראיות רפואיות כלשהן, וודאי לא כאלה המלמדות על התמכרות לתרופות, ועל השפעות התנהגותיות כנטען. אמנם הוצגה הפנייה לקונית לרופא פסיכיאטר, אך אין בכך כדי ללמד דבר.

למרות שאין הדבר מקובל, ביקש ב"כ הנאשמת כי אעיין בתסקיר המעצר, וזאת בנסותו לשכנע כי נדרש תסקיר לעונש. לאחר העיון, אני מוצאת כי התוכן מעלה קושי, שכן על פי התרשמות שירות המבחן אמנם אין לנאשמת דפוסים עברייניים, וההליך היה בעל משמעות מטלטלת עבורה, אך היא נקטה עמדה הגנתית מבוצרת ביחס לעבירות, ועלה קושי מצדה לזהות מצבי סיכון. לא עלה מן התסקיר כי הנאשמת שולבה בתכנית טיפולית שיקומית כלשהי. בשל העדר נסיבות שיקומיות חריגות ובשים לב לחומרת העבירות ומדיניות הענישה, לא מצאתי טעם והצדקה להורות על מתן תסקיר לעונש. בהקשר זה, אזכיר את שנקבע פעמים רבות על ידי בית המשפט העליון, כי על אף חשיבות שיקול השיקום - הם אינם חזות הכול, והם ניצבים לשיקול דעתו של בית המשפט, לצד שיקולי ענישה אחרים, כשיקולי הרתעה, עקרון ההלימה ושלוש הציבור (רע"פ 4789/22 פלוני נ' מד"י (20.7.22)).

לקולא אתחשב בכך שפרשה זו החריבה את עולמה של הנאשמת שזוהי הסתבכותה הראשונה. היא שהתה במעצר במשך כ-3 חודשים, ולאחר מכן הוטל עליה פיקוח בתנאי איזוק אלקטרוני. מצד שני, היות שמדובר בהתנהלות עבריינית חזרתית במסגרת של קשר לפשע ובנסיבות חמורות, אני מתקשה לראות בכך "מעידה", ואין לדעתי הצדקה לחרוג לקולא מן המתחם שקבעתי, משיקולי שיקום.

בבואי לקבוע את עונשה של הנאשמת בגדרי המתחם, אני סבורה כי יש לשוב ולפנות אל גזר הדין שניתן בעניינו של הנאשם 1 בהליך המקביל, שכן נסיבותיו האישיות דומות מאד לנסיבותיה של הנאשמת, בהיותו צעיר, ללא כל עבר פלילי. כאמור, בעניינו החליט בית המשפט להסתפק בעונש המצוי בתחתית המתחם שקבע, ולדעתי יש לנהוג בעניינו בהתאמה.

לפני סיום, אציין כי יש טעם בעתירת ב"כ הנאשמת להתחשב בתנאי הכליאה הקשים המצפים לה (ע"פ 5405/21 כהן ואח' נ' מד"י (24.8.22); בש"פ 5693/16 זגה נ' מד"י (24.7.16)), אלא שכאמור, החלטתי להסתפק בעונש בתחתית המתחם בכל מקרה, מכוח עיקרון האחידות בענישה.

סופו של דבר, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 40 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרה על פי רישומי שב"ס.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורה, והתנאי הוא שלא תבצע עבירות רכוש מסוג פשע, או קשר לפשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורה והתנאי הוא שלא תבצע עבירות רכוש מסוג עוון.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורה והתנאי הוא שלא תבצע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל.

ה. פסילה מלנהוג ברכב למשך שנה משחרורה. הפסילה תחל עם הפקדת הרישיון.

ו. 12 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים משחרורה והתנאי הוא שלא תבצע עבירות רכוש או עבירות לפי חוק הכניסה לישראל.

ז. קנס כספי בסך 5,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-12 תשלומים שווים החל מיום 1.9.25 ובכל 1 לחודש עוקב.

ח. פיצוי למתלוננים באישומים 1 ו-5 בסך 7,000 ₪, ולמתלונן באישום 2 בסך 3,500 ₪. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים חודשיים החל מיום 1.9.25 ובכל 1 לחודש עוקב.

ט. יחולט רכב פולקסווגן מר. 10-115-71 לטובת המדינה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ב ניסן תשפ"ה, 20 אפריל 2025, במעמד הצדדים.